

byla zamítnuta žaloba o vydání zařízení dílny. Žádnému z obou dovolání nelze přiznati oprávněnost.

K dovolání žalované. Při rozboru žalovanou uplatňovaného dovolacího důvodu podle § 503 čís. 4 c. ř. s. jest vycházeti ze skutkového zjištění odvolacího soudu, že mezi stranami došlo k ujednání smlouvy tak, jak jest obsaženo v listině ze dne 21. října 1925. Odvolací soud posoudil věc správně, vyloživ tuto listinu jako smlouvu o podnájmu postoupených místností, neboť to nepochybně plyne z jejího obsahu. Tvrdí-li dovolatelka přes to, že prý nešlo o podnájem, nýbrž o postup nájemního práva vůbec, ocitá se v rozporu s obsahem listiny, kterou podepsala. Ostatně i v pochybnosti jest míti za to, že jde o podnájem, nikoliv o postoupení nájemních práv (Dr. Ehrenzweig: Das Recht der Schuldverhältnisse, vydání z r. 1928, str. 445). Ani z toho, že žalobní žádost zní na předání místností, nelze vyvozovati, že žalobce tím uznává, že nejde o podnájemní poměr, neboť i podnájemce má proti nájemci nárok na splnění povinnosti věc podpronajatou odevzdati (§§ 1096 a 1098 obč. zák.). Pokud se dovolatelka snaží doličiti, že právní jednání mezi stranami jest podle § 20 (2) zák. o ochr. náj. neplatné v celku, nikoli jen ujednání o úplatě, stačí ji odkázati na správné důvody napadeného rozsudku, jež se opírají o ustálenou judikaturu nejvyššího soudu (Viz zejména rozhodnutí čís. 4801, 6677, 6690, 7242, 7429, 7464, 7594 sb. n. s., jimiž byl opuštěn dřívější odchylný názor rozhodnutí čís. 4617 sb. n. s., jehož se dovolává žalovaná). Dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. není tudíž opodstatněn.

K dovolání žalobcovu. Žalobce namítá s hlediska dovolacího důvodu podle § 503 čís. 4 c. ř. s. toliko, že na tento případ nelze použiti ustanovení § 18 zák. o ochr. náj., poněvadž předmětem koupě nebylo zařízení bytové, nýbrž zařízení čalounické — správně brašnářské — dílny. Ale v tom mu nelze dáti za pravdu. Podle jasného ustanovení § 30 zák. o ochr. náj. vztahují se předpisy tohoto zákona o bytech, pokud není ustanoveno jinak, také na jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem smlouvy nájemní nebo podnájemní. Mluví-li se v § 18 zák. o ochr. náj. o zařízení »bytu«, nelze to omezovati jen na nábytek v obytných místnostech, nýbrž jest tím podle § 30 téhož zákona rozuměti i zařízení jiných místností, které jsou předmětem smlouvy nájemní nebo podnájemní, tedy zajisté i zařízení řemeslnické dílny neb obchodní místnosti. (Srovnej rozhodnutí čís. 4801, 6677, 7429, 7430 sb. n. s.)

Čís. 8793.

Vklad výmazu svěrenského náhradnictví nelze povolit na základě listinného důkazu o úmrtí oprávněného.

(Rozh. ze dne 15. března 1929, R II 3/29.)

K n i h o v n í s o u d zamítl knihovní žádost o vklad výmazu svěrenského náhradnictví pro Viléma K-a, Františka H-a a Adélu S-ovou,

o vklad vlastnického práva pro Karia a Elišku H-ovy a o vklad zástavního práva pro Adélu K-ovou. **R e k u r s n í s o u d** žádané vklady povolil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 94 knih. zák. lze povolit knihovní zápis, tedy i vklad výmazu jen tehdy, souhlasí-li žádost s knihovním stavem a je-li žádost odůvodněna obsahem přiložených listin, majících i předepsanou formu. Navrhovatelé připojili k žádosti úmrtní listy ze dne 16. února 1928 a 28. března 1928, jakož i prohlášení ze dne 29. března 1928, z těchto listin vysvítá však pouze, že dva ze tří náhradních dědiců zemřeli, třetí pak se vzdal náhradního dědictví. Ustanovení § 34 knih. zák. pak, podle něhož v určitých případech lze povolit výmaz práva již na základě úmrtního listu, v tomto případě nelze použít, ježto jest omezeno jen na případy v něm přesně vytčené. Rekursní soud neprávem řešil právní otázku, zda svěrenské náhradnictví zaniklo, přehlédnuv, že tuto otázku nelze řešiti v řízení knihovním. Zánik svěrenského náhradnictví nebyl však předloženými listinami prokázán a proto nelze jeho knihovní výmaz povolit (§ 94 čís. 3 kn. zák.).

Čís. 8794.

Pozemková reforma.

Péče uložená § 19 příd'. zák. Státnímu pozemkovému úřadu, by byly zřízeny služebnosti vodní i cestní, není na závalu, by se nebylo domáháno sporem zřízení (oduznání) služebnosti mezi těmi, jimž byly pozemky přiděleny.

(Rozh. ze dne 16. března 1929, R I 64/29.)

Žalobce i žalovaný nabyli pozemků v přidělovém řízení. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce, by bylo žalovanému zakázáno sváděti vodu se svého pozemku na pozemek žalobcův. **P r o c e s n í s o u d** prvního stolu uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro nepřipustnost pořadu práva a odmítl žalobu, maje za to, že bylo věcí Státního pozemkového úřadu, by nařídil potřebná opatření k ochraně vodních práv.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by pomina důvod, z něhož zrušil rozsudek prvního soudu, po případném dalším jednání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jde zřejmě o služebnost odvádění vody ve smyslu § 477 čís. 2 a 497 obč. zák., tudíž o věc soukromoprávní patřící na pořad práva. Pravda